

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

El retorn de la política industrial francesa

El sector de la indústria francesa ha fet sonar l'alarma davant de les xifres que demostren la seva fragilitat. Aquest sector des de l'any 2000 ha perdut 500.000 llocs de treball i quasi 2 milions en els últims 30 anys. Les xifres de l'any 2008 representen el 13% de la població activa i, de l'any 1999 al 2008, la part del sector manufacturer ha passat del 22% al 16% del PIB.

França ha registrat, l'any 2010, un dèficit comercial de 51 miliards d'euros el que ha donat lloc a que els candidats a les eleccions presidencials franceses tornin a parlar de posar en marxa polítiques industrials abandonades en la dècada dels vuitanta en aplicació de les normes europees reguladores de la competència i que van servir per impulsar les infraestructures especialitzades en energia, telecomunicacions, ferroviàries i aeronàutica.

Si bé el Govern francès ja va llançar l'any 2010 «les investigacions de futur», és amb l'impuls de la Comissió Rocard-Juppé que s'han corregit les primeres orientacions. Ara es parla d'atorgar 35 miliards d'euros per impulsar els sectors de l'ensenyament superior, la investigació industrial, les PIMES i el desenvolupament sostenible i digital. És el que fa també el Govern americà, que acaba de llançar un programa a favor del «made in USA», amb un accent posat en l'eficiència energètica, la robòtica, els materials avançats i la indústria de la defensa.

La problemàtica plantejada en el sector industrial no és tan sols conseqüència de la crisi econòmica i financera, sinó més profunda. Per això, Jean-Hervé Lorenzi, professor de la Universitat Paris-Dauphine manifesta la necessitat d'establir un nou model productiu amb la finalitat d'obtenir un avantatge competitiu sobre els països emergents. Les propostes dels candidats a les eleccions presidencials van en aquest sentit, i en els seus discursos, coincideixen en la necessitat de fer una política de suport al «sector del futur», com són principalment les energies renovables, les biotecnologies i el transport.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

La renaixença de Tunísia

Ennahda —«La Renaixença» en àrab—, partit islamista moderat, ha guanyat les eleccions a Tunísia del passat 23 d'octubre. Malgrat que no es tenen resultats definitius, el recompte mostra la clara preferència de l'electorat per aquest partit que tindrà el repte de liderar una assemblea constituent que assenti les bases d'una nova Tunísia.

El segon partit més votat, tot i que de lluny, ha estat el Congrés per la República (nacionalista d'esquerres) i, el tercer, el partit d'esquerres Ettakatol. Segons els analistes, la victòria d'aquests tres partits demostra la voluntat del poble de Tunísia de trencar amb el seu passat. Tot sembla indicar que Ennahda establirà converses amb el Congrés i Ettakatol per tal d'establir un govern de coalició. La voluntat és aconseguir el màxim consens possible davant el període transcendental que comença ara en aquesta república nord-africana, en el qual s'haurà de redactar una nova constitució i atacar els greus problemes econòmics, socials i de disparitats regionals que han estat, en bona part, la causa de les revoltes que van suposar l'exili de l'anterior president Ben Ali.

Un dels primers obstacles, les eleccions en si mateixes, ha estat superat amb molt bona nota. Es tractava de les primeres eleccions lliures a Tunísia i la participació va ser molt elevada, tot i que encara no es tenen dades oficials. Els observadors internacionals, tant de la UE com de la Fundació Carter, han assenyalat que es van produir de forma lliure i transparent malgrat algunes irregularitats menors en el 3% dels col·legis electorals.

Queda per veure també fins a quin punt el fort suport que ha rebut Ennahda en les eleccions suposarà un canvi en un país de tradició social laica, sent aquest l'aspecte que més preocupa als observadors internacionals. El líder d'Ennahda, Rachid Ghannouchi, ha promès que es respectaran els drets de tothom, incloent el de les dones, i que s'assegurarà el multipartidisme, tot i subratllar que el seu model no és de l'Àrabia Saudita sinó el de països com Turquia, Malàisia i Indonèsia, que pretén construir una societat democràtica i modèlica al món àrab que redueixi les disparitats socials, mantingui i amplii els drets civils i democràtics i repregui el creixement econòmic que hi havia abans de les revoltes. Si això s'aconsegueix o no serà observat atentament pels altres països àrabs que es troben en situació de transició política.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Barack Obama anuncia la retirada definitiva de l'Iraq

El dia 21 d'octubre, Barack Obama va convocar una roda de premsa a la Casa Blanca per anunciar que acabava de mantenir una videoconferència amb el primer ministre de l'Iraq Nouri al-Maliki amb el resultat d'un acord per a la retirada de tropes nord-americanes de l'Iraq total i definitiva abans de finals d'any. Hi quedaran únicament 150 efectius per custodiar l'ambaixada dels EUA i donar suport a l'exèrcit iraquiana en tasques de subministrament d'armes. S'ha descartat la proposta inicial del Govern dels EUA de deixar un contingent de 3.000 a 5.000 soldats per a l'entrenament de l'exèrcit local, ja que el Parlament iraquiana no ha acceptat de garantir-los la immunitat legal.

En conseqüència, els 39.000 soldats dels EUA que encara resten a l'Iraq «tornaran a Casa per Nadal», ha anunciat Barack Obama, que ha lloat i agraït l'esforç de les forces nord-americanes per servir el país i els ha felicitat per l'èxit assolit finalment a l'Iraq per deixar un país lliure de dictadura i en mans del seu poble.

Obama sempre es va manifestar contrari a la guerra de l'Iraq, amb el suport dels EUA i de l'estat espanyol, però amb l'oposició de gran part de la comunitat internacional i amb manifestacions arreu del món en protesta per la guerra. Obama va prometre en la seva campanya que posaria fi al conflicte i l'agost de 2010 va anunciar que retiraria tots els soldats a finals d'aquest any. La despesa del conflicte es calcula en 800.000 milions de dòlars, han passat per l'Iraq un milió de soldats nord-americans i n'hi han perdut la vida gairebé 4.500.

Obama ha afirmat que «després de la tornada de les tropes hi haurà una relació normal entre dos països sobirans, un partenariat entre iguals basat en els interessos i respecte mutus» i que «es deixa oberta la porta a futures negociacions sobre el suport a l'entrenament de les forces iraquianes, igual com es porta a terme en altres països del món» per tal de contribuir en el futur a l'estabilitat i la seguretat de l'estat i de la regió.

Obama, en un to de campanya electoral, s'ha felicitat per la seva política exterior i per l'exitosa conclusió progressiva dels conflictes bèl·lics empresos, recordant la mort d'Ossama bin Laden i l'anunciada retirada del front de l'Afganistan, com també la fi de l'actuació de l'OTAN a Líbia, després de la mort del dictador, on el 31 d'octubre marcarà la fi de la zona d'exclusió aèria decretada al març, tal com acaba d'acordar l'ONU per acord unànim de seu Consell de Seguretat.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

El projecte rus de realitzar prospeccions a l'Antàrtica obre la caixa dels trons

En la darrera reunió consultiva sobre el Tractat de l'Antàrtica, que va tenir lloc al juny de 2011, Rússia va anunciar la seva voluntat de realitzar prospeccions de minerals i d'hidrocarburs al sisè continent i als mars que l'envolten. En un document que, recentment, ha estat posat a l'abast del públic en el lloc d'Internet del secretariat del Tractat (www.ats.aq) s'esmenten els punts clau d'aquesta activitat russa que es realitzaria a partir del 2020 i a més llarg termini.

El principal propòsit del Tractat Antàrtic, signat a Washington el 1959, és assegurar «l'interès de tota la humanitat que l'Antàrtica continuï sent utilitzada sempre exclusivament per a fins pacífics i que no arribi a ser escenari o objecte de discòrdia internacional».

Aquesta voluntat de Moscou podria posar en perill el singular estatus jurídic de l'Antàrtica i entraria en contradicció directa amb el Tractat i el Protocol de Madrid, signat en aquesta ciutat el 1991 i que va entrar en vigor set anys més tard. Queda encara pendent la seva ratificació per catorze estats membres del Tractat. La seva ratificació li donaria encara més força i un major pes diplomàtic. Convé destacar que el Protocol de Madrid prohibeix qualsevol tipus d'explotació minera i de prospecció al sisè continent fent de l'Antàrtica una reserva natural dedicada a la pau i a la ciència.

El mateix Protocol preveu que al 2048 siguin revisades les qüestions de sobirania i de recursos, data en la qual el mateix protocol es podria revisar, sempre que tres quartes parts dels dotze estats consultius —que tenen un pes preponderant en el sistema del Tractat— hi estiguin d'acord. El Tractat no preveu cap mitjà coercitiu per impedir el seu incompliment i queda, per tant, sotmès a la bona voluntat de les parts, motiu pel qual encara és més perillós el document llançat pels russos.

L'Antàrtica està sent el punt de mira de les grans potències mundials i fins i tot la Xina ha reforçat darrerament la seva posició a la zona, posant en perill les reivindicacions dels estats «possessionaris», és a dir que tenen reivindicacions territorials a la zona: Austràlia, França, Nova Zelanda, Noruega, el Regne Unit, Xile i l'Argentina.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

La Xina impulsa l'establiment d'una zona de lliure comerç al nord-est de l'Àsia

La Xina vol crear una àrea de lliure comerç entre els països del nord-est asiàtic per tal d'impulsar els intercanvis comercials a la regió. «Tots els països de l'Àsia nord-oriental haurien de treballar per l'establiment d'un marc de cooperació regional i per explorar la construcció d'una zona de lliure canvi en la perspectiva d'una integració econòmica regional», ha afirmat Bai Litxen, vicepresident del Comitè Nacional de la Conferència Consultiva Política de la Xina Popular. Bai va fer aquesta declaració en el transcurs de la Setena Expo d'Inversions i Comerç de l'Àsia Nord-oriental que va tenir lloc a Xangxun el passat mes de setembre. Aquesta fira anual atreu visitants de Japó, Rússia, Corea del Nord i del Sud, Mongòlia, entre altres regions d'una àrea que ocupa uns 9 milions de quilòmetres quadrats i compta amb 300 milions d'habitants. El PIB de l'Àsia del nord-est equival a una cinquena part del PIB mundial i a més del 70% del total de l'Àsia.

«Malgrat aquesta destacada posició en l'economia mundial, la cooperació econòmica i els intercanvis dins d'aquesta regió es troba en un nivell baix comparat amb altres àrees asiàtiques com l'est i el sud-est», va afirmar Bai Litxen, que va afegir que «els països de l'Àsia nord-oriental històricament han estat aïllats i mancats d'un entorn adequat per a la comunicació mútua». Bai va proposar donar un impuls als intercanvis a la regió, donant prioritat als aspectes econòmics i comercials i deixant en segon terme les diferències ideològiques.

Durant anys la Xina ha fet esforços per impulsar els lligams econòmics bilaterals amb els països de la zona. El gegant asiàtic està accelerant la construcció d'autopistes i línies de ferrocarril per connectar la Xina amb Rússia, Mongòlia i Corea del Nord. Les estadístiques de les duanes xineses mostren que el volum del comerç entre la Xina i el Japó ha fet un salt del 19% fins als 162.000 milions de dòlars en la primera meitat de l'any i que els intercanvis comercials amb Corea del Sud han tingut un creixement del 20,5 % en el mateix període.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Cristina Fernández: una victòria anunciada

Efectivament, tal com avançaven els pronòstics, la victòria de C. Fernández al capdavant del Frente para la victoria, ha estat ben clara. Malgrat tot, ni els més agosarats s'atreuen a preveure una diferència tan contundent respecte als seus oponents: gairebé 37 punts la separen del segon candidat en nombre de vots, Hermes Binner. A banda, el kirchnerisme ha triomfat a vuit de les nou províncies que han escollit governador (Buenos Aires, Santa Cruz, Entre Ríos, San Juan, Jujuy, La Pampa, Formosa i Mendoza) i ha recuperat la majoria en el Congrés (renovat en un 50%), mentre que manté el poder en el Senat (renovat en un terç). Aquesta situació li permetrà aprovar amb total llibertat totes les mesures proposades en el que serà el tercer i darrer període consecutiu de predomini kirchnerista, període que s'iniciarà el 10 de desembre amb la jura del càrrec.

Les claus d'aquesta victòria, basada en una eficaç política de comunicació, es troben en el suport rebut des de tots els estrats socials (classe mitjana urbana inclosa); en l'estabilitat política i la bonança econòmica instal·lada al país després de la gran crisi del 2001, propiciada per un context extern favorable als seus interessos; en la feblesa d'una oposició fragmentada i, de moment, incapaç de generar alternatives sòlides; en la defensa dels drets humans i la creació d'oportunitats per als més desfavorits, etc. A banda de l'enfrontament amb els mitjans de comunicació de l'oposició, Fernández ha aconseguit refer les relacions amb els empresaris, els sindicalistes més crítics i, fins i tot, amb alguns sectors agraris, responsables de la gran davallada de popularitat en el passat.

Malgrat la seva fortalesa aparent, el nou govern s'enfronta a reptes tan diversos com ara la fuga de capitals, l'altíssima inflació, la cerca de finançament exterior, la creació d'ocupació, la convocatòria de diàleg social, el suport a l'adquisició d'habitatges i obres d'infraestructura, la inseguretats i la delinqüència, la corrupció i l'assoliment d'una imatge exterior positiva, entre d'altres.

La mirada de la majoria dels analistes es fixa ara en l'horitzó 2015 un cop esgotat aquest teòric darrer mandat kirchnerista. Amb el control del Congrés i el Senat, serà possible reformar la Constitució amb vista a convertir l'Argentina en una república parlamentària que possibiliti una nova reelecció el 2015? O, en cas contrari, s'està preparant un altre Kirchner per irrompre efectivament a la vida política argentina?

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

El Brasil critica a Europa. Europa elogia el Brasil

Quan es tracta d'intercanvis comercials i fluxos d'inversió, les relacions entre Europa i el Brasil funcionen perfectament. De fet, la Unió Europea ha batut un rècord de compres «made in Brasil» el primer semestre de 2011. Tanmateix, l'ambient entre els dos blocs canvia radicalment al parlar de receptes econòmiques aplicables a l'actual crisi del deute o al plantejar el futur de l'Acord de Lliure Comerç del MERCOSUR.

En el marc de la V cimera entre la UE i el Brasil, celebrada el passat 4 d'octubre, la presidenta Dilma Rousseff va fer públic un missatge clar a aquells que defensen l'austeritat com a únic camí per sortir de la crisi del deute sobirà, tot advertint que «els ajustos fiscals excessius agreugen la situació». Va recordar que la seva experiència és que els ajustos fiscals molt durs tan sols contribueixen a empitjorar les situacions recessives i comporten la pèrdua d'oportunitats i un augment de la desocupació. En el mateix sentit va afegir que és molt difícil sortir d'una etapa de recessió «sense augmentar el consum, la inversió i el nivell de creixement de l'economia». En paraules de la presidenta, l'austeritat màxima, que impulsa la Comissió europea per sortir de la crisi del deute sobirà a Grècia, Irlanda i Portugal, els tres socis rescatats per la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional, «no va funcionar durant les crisis de l'Amèrica Llatina». De la crisi del deute dels anys 80, l'Amèrica Llatina va aconseguir sortir gràcies a polítiques expansives i no recessives, va recordar.

Per la seva banda, el president del Consell de la Unió Europea, Herman van Rompuy i el president de la Comissió Europea, Jose Manuel Durao Barroso, van expressar grans elogis al desenvolupament econòmic del Brasil. Barroso va recordar que la Unió Europea és el major soci comercial del Brasil i, al mateix temps, el primer inversor per al conjunt de països que integren el MERCOSUR.

Tot i aquestes afirmacions, l'Acord de Lliure Comerç entre els dos blocs segueix congelat. Recordem que les negociacions per l'acord van començar el 2006 i s'han reprès recentment tot i les resistències d'alguns governs europeus, especialment, França, que tem veure perjudicada la seva agricultura, molt protegida per la Política Agrícola Comuna (PAC), i menys competitiva que la dels països del MERCOSUR.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Cimera de l'eurozona

Després de l'ajornament sol·licitat per la cancellera alemanya, Angela Merkel, en la cimera europea del passat 23 d'octubre, els caps d'estat i de govern dels estats membres es van reunir el dimecres 26 per arribar a un acord sobre els tres temes claus que haurien de desencallar la paràlisi política que s'ha instaurat en el si de la Unió per la discrepància de criteris entre els seus membres, i que dificulta la presa de decisions clares per donar sortida a la crisi de l'euro.

L'acord global assolit per resoldre la crisi del deute, inclou una rebaixa del 50% del deute grec en mans privades, la recapitalització de la banca amb 106.000 milions d'euros, que obliga els bancs a tenir un 9% de capital estructural enfront del 5% actual, i l'ampliació del Fons Europeu d'Estabilitat Financera fins al bilió d'euros. Ara bé, el comunicat europeu també anuncia el compromís de vetllar per la disciplina pressupostària i l'acceleració de les reformes estructurals a duu a terme per facilitar el creixement i l'ocupació, fent esment a les mesures ja empreses per part d'alguns estats com Espanya, Itàlia, Portugal i Irlanda.

La cimera també ha fixat la necessitat imperiosa d'establir una estructura de govern de la zona euro i un reforçament de la integració econòmica que ajudi a protegir el nucli dur del projecte europeu, és a dir l'euro. En aquest sentit, es faran dues cimeres de l'euro a l'any per definir directrius estratègiques sobre les polítiques econòmiques i pressupostàries de la zona que hauran de contribuir a donar una visió europea a la definició de les polítiques nacionals. Aquestes cimeres seran presidides pel representant escollit pels caps d'estat o de govern, quan el Consell Europeu esculli el seu president, mentrestant serà presidida per l'actual president del Consell.

Les decisions polítiques preses però, han tingut un efecte positiu en els mercats que de nou han tancat una jornada a l'alça. En canvi, per la seva banda, la banca ja ha advertit que la mesura de la recapitalització afectarà el crèdit a les empreses i als particulars.

De nou, una mesura que busca l'estabilitat econòmica i financera pot tenir un efecte negatiu en l'objectiu final de facilitar el creixement i l'ocupació. La conjunció de l'equilibri econòmic i l'estabilitat social està resultant ser una empresa força difícil.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Estat de l'adhesió dels Balcans a la Unió Europea

La Comissió Europea va presentar, el passat dia 12 d'octubre, les seves recomanacions anuals als estats membres sobre la regió dels Balcans. En un conjunt d'informes, la Comissió analitza els avenços realitzats durant l'any passat pels països dels Balcans occidentals cap a l'adhesió a la Unió Europea.

Un dels aspectes importants és que la Comissió recomana al Consell atorgar l'estatut de candidat a Sèrbia i estableix les condicions prioritàries per a l'adhesió. La detenció dels dos últims criminals de guerra inculpats pel Tribunal Internacional de la Haia va eliminar un obstacle insalvable per a les aspiracions europees de Sèrbia i va suposar un pas important per a la reconciliació de la regió. El diàleg establert entre Belgrad i Pristina també ha influït en la decisió tot i que els últims esdeveniments de tensió entre Sèrbia i Kosovo en llocs fronterers i que ha comportat el desplegament de tropes internacionals sota comandament de l'ONU ha perjudicat les aspiracions sèrbies i ha allunyat la data d'inici d'obertura de negociacions.

L'informe també recomana començar les negociacions per a l'adhesió a la Unió de Montenegro. L'any 2008, Montenegro va presentar la sol·licitud d'adhesió i el 2010 la UE li va concedir l'estatut de candidat i va establir set prioritats claus per obrir les negociacions que s'han complert.

Cal recordar que el passat 10 de juny van concloure les negociacions d'adhesió de Croàcia que podria convertir-se en el proper 28è estat membre de la Unió. Macedònia, que va presentar la sol·licitud d'adhesió el 2009, continua complint els criteris polítics i la Comissió va renovar la seva Recomanació de 2009 d'obrir les negociacions d'adhesió que requereix una decisió unànime dels estats membres.

Altres països de la zona dels Balcans com Albània i Bòsnia-Herzegovina encara no són candidats oficials. Una menció especial mereix Kosovo ja que el no reconeixement de la independència kosovar per alguns estats de la Unió influeix negativament en les seves relacions amb la Unió.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Nou centre mundial de l'energia al continent americà?

Durant les últimes dècades la capital mundial del subministrament d'energia s'ha situat a l'Orient Mitjà. Aquesta situació, però, podria canviar en un futur proper. Això és el que adverteix Amy Myers Jaffe, directora del Baker Institute Energy Forum de la Universitat de Rice en un recent article titulat *Adiós OPEP*.

Segons Myers, l'Organització de Països Exportadors de Petroli, dominada principalment per països de l'Orient Mitjà deixarà pas a l'hemisferi occidental com a centre de gravetat mundial de l'energia, on estava abans de l'ascens de megasubministradors com l'Aràbia Saudita i Kuwait als anys seixanta, gràcies a factors tecnològics però també polítics.

Els darrers avenços tecnològics en la indústria petrolífera han permès arribar a reserves que no s'han pogut explotar fins ara a causa del seu difícil accés. Els geòlegs coneixen des de fa molt temps que al continent americà existeixen grans quantitats d'hidrocarburs atrapats en dipòsits al subsòl marítim, roques de pissarra bituminosa a terra ferma, arenas petrolíferes i formacions de cru pesat. Els Estats Units posseeix petroli provinent de fonts no convencionals en quantitats que superen els dos bilions de barrils, Canadà arriba als quasi dos bilions i mig i l'Amèrica del Sud sobrepassa els dos bilions. Tanmateix, cal superar alguns obstacles mediambientals invertint en fluïts de perforació no tòxics i tècniques menys invasives.

D'altra banda, la producció petrolífera de l'Orient Mitjà es veurà afectada per l'agitació política en aquesta part del món. Els canvis de govern a la regió han provocat, històricament, brusques i prolongades caigudes de la producció de petroli. Líbia, l'Iran i l'Iraq en són alguns exemples.

Aquesta reordenació de la geopolítica impulsada pel subministrament d'energia sembla que comença a ser una realitat. El petropoder d'alguns països està retrocedint davant el superàvit de recursos a les Amèriques. Caldrà però, una bona gestió dels ingressos d'aquest provable futur boom petrolífer per evitar que els fons s'utilitzin arbitràriament.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Transdnièster, recuperació de les negociacions 5+2?

El passat 9 de setembre va tenir lloc a Bad Reichenhall (Alemanya) una reunió bilateral, presidida per Audrionus Ažubalis, president en exercici de l'OSCE, entre Vlad Filat, primer ministre de Moldàvia, i Igor Smirnov, president de la República del Transdnièster.

Aquesta reunió ha estat un primer pas per desbloquejar les negociacions entre Chisinau i Tiraspol encaminades a arribar a un acord sobre el Transdnièster, territori moldau, amb gairebé un 60% de població eslava (russos i ucraïnesos), que fa vint anys va iniciar un procés de secessió de Moldàvia per mantenir-se dins de l'òrbita russa. Aquest procés va acabar amb una independència només de facto ja que no és reconeguda per cap estat ni tan sols de la mateixa Rússia.

Per a la solució del conflicte obert entre Moldàvia i el territori separatista es va crear un mecanisme internacional: el grup 5+2 format per Rússia, Moldàvia, el Transdnièster i l'OSCE, d'una banda, i per la Unió Europea i els Estats Units com a observadors per l'altra.

Però les negociacions oficials dins d'aquest grup es troben, des de l'any 2006, en un carreró sense sortida degut a les traves posades per Moscou més interessada a mantenir converses a tres bandes: Moscou, Chisinau, Tiraspol. A aquestes traves s'hi afegeix el fet que Rússia, fent cas omís del compromís de retirar les tropes adquirit a la Cimera de l'OSCE que va tenir lloc a Istanbul el 1999, manté un dispositiu militar a la regió, record de la «Força de Manteniment de la Pau» desplegada per la CEI l'any 1992.

Després del primer pas donat a Bad Reichenhall, es van reunir a Moscou, el 22 de setembre, els mandataris de Moldàvia i el Transdnièster on segons declaracions de Giedrius Cekuolis, representant personal del president en exercici de l'OSCE per als conflictes perllongats, es va arribar a un acord per reprendre les negociacions en el format 5+2 un cop les parts implicades acordin els principis que les regiran i l'ordre del dia.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 47 – Segona quinzena d'octubre de 2011

Estem davant d'una revolució agrícola a l'Àfrica?

L'Àfrica comença a passar de la subsidència al comerç. Avui set de cada deu africans viuen de la terra però diferents estudis indiquen que sols un augment d'un 1% dels ingressos agrícoles per càpita podria reduir el nombre de pobres entre un 0,6% i un 1,8%. Inclús la pujada de preus dels productes agrícoles, prevista en un 26% aquest any, podria ser l'inici d'un canvi de tendència i representar, a la llarga, un benefici per als agricultors africans. Estem davant d'una nova revolució agrícola a l'Àfrica, es pregunten alguns? Malgrat els darrers avenços en el sector sorgeixen encara alguns interrogants.

En els darrers anys l'apropiació de la terra per part, sobretot, de països asiàtics que s'han vist sorpresos per un augment demogràfic descomunal, ha encès les alarmes i ha posat en evidència la falta d'una legislació de defensa de la propietat a l'Àfrica. D'altra banda, la infraestructura i la tecnologia del camp continua sent inadequada a l'Àfrica el que fa que la productivitat de la terra sigui un 50% la d'Amèrica Llatina i un 40% la d'Àsia, segons les dades del Banc Mundial en el seu informe d'aquest any.

Tanmateix la realitat presenta indicis de millora. El mercat més gran d'intercanvi de béns, situat a Etiòpia i creat ara fa tres anys, ha capgirat aquestes deficiències. L'any passat va vendre 1.000 milions de dòlars en cafè, sèsam, blat, morenc, pèsols i mongetes. Ha posat en marxa una infraestructura agrícola nacional: setze magatzems d'aliments, vuit laboratoris de cafè, l'accés a targetes electròniques als mercats al llarg de tot el país, el que segons la FAO mostra indicis de millora en la productivitat del sector. Altres esforços s'estan desplegant a Kenya amb la posada en marxa d'un nou banc per proveir préstecs als agricultors. El més important, però, és que els propis treballadors de les agències internacionals se n'han adonat que l'ajuda alimentària desinteressada quan es produeixen catàstrofes tan sols resol l'emergència a curt termini i, la gratuïtat alimentària, a la llarga, pot acabar arruïnant els agricultors. En aquest canvi de mentalitat és on està el veritable origen de la revolució.

Aquest butlletí ha estat elaborat pel personal directiu i tècnic del Patronat Catalunya Món.

ISSN: 2014-4407

